

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.007 van 15 oktober 2012
in de zaak A. 199.829/X-14.706.**

In zake : Adrian OUDE HENDRIKMAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jacques Sambon en Annelies Vodderie
 kantoor houdend te 1030 BRUSSEL
 Wijnheuvelenstraat 227
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Monique Kestemont en Jan Bouckaert
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de n.v. INFRABEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vandendriessche en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 april 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 18 maart 2011 van de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest waarbij aan de n.v. Infrabel de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend tot uitbreiding van lijn 124 naar vier sporen tussen de Vleeskersenstraat en de gewestgrens, het oprichten van een halte op het kruispunt van lijn 26 en het slopen van het in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest gesitueerde deel van het gebouw van de halte Linkebeek.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 27 juni 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 september 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Helena Spinn, die loco advocaten Jacques Sambon en Annelies Vodderie verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter Vandenheede, die loco advocaten Monique Kestemont en Jan Bouckaert verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Frederik Vandendriessche, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij dient op 25 oktober 2007 (datum van het ontvangstbewijs) bij het bestuur Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een in het Frans opgestelde stedenbouwkundige aanvraag in voor de uitbreiding van lijn 124 naar vier sporen tussen de Vleeskersenstraat en de gewestgrens, het oprichten van een halte op het kruispunt van lijn 26 en het slopen van het gebouw van de halte Linkebeek.

3.2. Op vordering van de verzoekende partij vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 209.862 van 20 december 2010 het besluit van 21 maart 2008 van de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest waarbij, met een in het Frans gestelde beslissing, aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de hiervoor (randnr. 3.1) genoemde aanvraag. In het arrest wordt overwogen dat het bestreden besluit onwettig is omdat het in het Frans werd gesteld.

3.3. Op 18 maart 2011 levert de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest aan de tussenkomende partij opnieuw, met een in het Frans gestelde beslissing, de stedenbouwkundige vergunning af voor de hiervoor (randnr. 3.1) genoemde aanvraag. Dit is het thans bestreden besluit.

In het bestreden besluit wordt verwezen naar het arrest nr. 209.862 van 20 december 2010 van de Raad van State en dienaangaande wordt het volgende overwogen:

- dat de beslissing van de Raad van State gebaseerd is op de vaststelling dat de vergunningsaanvraag geen zaak is die exclusief in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in de zin van de artikelen 39, § 1 en 17, § 1 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de bestuurstaalwet), maar dat de zaak zowel in dat arrondissement als in het Nederlandse taalgebied gelokaliseerd of lokaliseerbaar is;

- dat, bijgevolg, volgens de Raad van State, krachtens de hierboven geciteerde wetgeving, de gemachtigde ambtenaar deze aanvraag diende te behandelen en af te leveren in het Nederlands;
- dat echter de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest enkel bevoegd is voor het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, dat overeenkomt met dat van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, overeenkomstig artikel 2, § 1 van de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen van 12 januari 1989;
- dat dit principe op geen enkele wijze onderuit wordt gehaald door het feit dat de halte Linkebeek zich gedeeltelijk op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest bevindt en gedeeltelijk op het grondgebied van het Vlaamse Gewest;
- dat, aangezien beide gewesten exclusief bevoegd zijn op hun respectievelijke grondgebieden, het aan elk van hen toekomt om te beslissen over de stedenbouwkundige vergunningen die betrekking hebben op het deel van de halte van Linkebeek dat zich op hun grondgebied bevindt;
- dat in zoverre de onderhavige aanvraag de halte van Linkebeek betreft, de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning enkel betrekking heeft op het deel van de halte dat zich op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest bevindt, het enige grondgebied waarvoor de gemachtigde ambtenaar bevoegd is;
- dat het deel van de halte Linkebeek dat zich op het grondgebied van het Vlaamse Gewest bevindt overigens het voorwerp uitmaakt van een andere stedenbouwkundige aanvraag, ingediend bij de bevoegde diensten van het Vlaamse Gewest;
- dat de weergave op de plannen van de aanvraag van de vergunning van de volledige halte Linkebeek niet van aard is om deze vaststelling te weerleggen, aangezien de plannen van een stedenbouwkundige aanvraag verplicht de omgeving moeten weergeven om zo inzicht in de inpassing van het project in zijn omgeving mogelijk te maken;

- dat de weergave op de plannen van de aanvraag van de vergunning van het deel van de halte Linkebeek dat zich op het grondgebied van het Vlaamse Gewest bevindt, uitsluitend werd opgenomen vanuit de bekommernis om inzicht te geven in de context van de aanvraag. Dit heeft op geen enkele wijze tot gevolg dat de “zaak” -zijnde de vergunningsaanvraag- waarover de gemachtigde ambtenaar een beslissing dient te nemen deels buiten het grondgebied van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, waarvoor de gemachtigde ambtenaar bevoegd is, gelokaliseerd is;
- dat bijgevolg, overeenkomstig de bestuursstaalwet, deze stedenbouwkundige aanvraag enkel als exclusief gelokaliseerd in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest dient te worden beschouwd;
- dat het in voorliggend geval, in toepassing van de artikelen 32, § 1 van de wet van 16 juni 1989 houdende diverse institutionele hervormingen en 39, § 1 van de bestuursstaalwet het artikel 17, § 1, B, 3° van de bestuursstaalwet is dat de taal bepaalt waarin de gemachtigde ambtenaar de zaak moet behandelen en een beslissing dient te nemen;
- dat deze bepaling het gebruik oplegt van de taal waarin de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen het toelatingsexamen heeft afgelegd of, indien deze ambtenaar geen examen heeft afgelegd, diens hoofdtaal;
- dat in huidig geval de ambtenaar belast met het onderzoek van de stedenbouwkundige vergunning zijn toelatingsexamen in het Frans heeft afgelegd;
- dat te dien gevolge de huidige vergunning in het Frans dient te worden opgesteld.

IV. Vraag tot samenvoeging

4.1. In haar memorie wijst de tussenkomende partij erop dat tegen de bestreden vergunningsbeslissing tevens een annulatieberoep werd ingediend in het Frans (zaak gekend onder rolnummer A. 200.255/XV-1.522) en verzoekt zij om de samenvoeging en de verwijzing van de zaken naar de tweetalige kamer

van de afdeling bestuursrechtspraak, aangezien “de zaken zijn gericht tegen dezelfde beslissing en zijn gesteund op eenzelfde middel”.

In haar laatste memorie breidt de tussenkomende partij haar vraag tot samenvoeging en verwijzing naar de tweetalige kamer uit tot de zaak gekend onder rolnummer A. 200.276/XV-1.526, die gericht is tegen hetzelfde bestreden besluit en “dezelfde tussenkomende en verwerende partijen (kent)”.

4.2. De zaken met rolnummers A. 200.255/XV-1.522 en A. 200.276/XV-1.526 hebben hetzelfde voorwerp als de onderhavige zaak, maar de verzoekende partijen in de zaken met de voornoemde rolnummers verschillen van de verzoeker in de onderhavige zaak en zij hebben hun verzoekschrift in het Frans gesteld.

In de onderhavige zaak wordt in het eerste middel “schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 209.862 van 20 december 2010” aangevoerd en in het tweede middel “de schending van artikelen 3 en 6 van het Verdrag betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998, de schending van artikelen 6 en 9 van richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gewijzigd bij richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 en bij richtlijn 2003/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 mei 2003, de schending van artikelen 1, 17, 18, 19, 32, 35, 39 en 42 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken en de schending van artikelen 128, 129, 135, 140, 141 en 150 van het Brussels Wetboek voor Ruimtelijke Ordening”.

In de zaak A. 200.255/XV-1.522 vragen de verzoekende partijen om de toepassing van de versnelde procedure van de korte debatten (artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement)). In het enig middel in de laatstgenoemde zaak wordt de schending aangevoerd van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 209.862 van 20 december 2010, van de artikelen 1,

17, 18, 19, 32, 35, 39 en 42 van de bestuurstaalwet en van de artikelen 128, 129, 135, 140, 141 en 150 van het Brussels Wetboek voor Ruimtelijke Ordening.

In de zaak A. 200.276/XV-1.526 worden acht middelen aangevoerd die alle verschillen van de twee middelen in de onderhavige zaak.

In de zaken A. 200.255/XV-1.522 en A. 200.276/XV-1.526 werd nog geen auditoraatsverslag opgesteld.

4.3. Overeenkomstig artikel 60 van het algemeen procedurereglement kan tot de samenvoeging van zaken worden besloten “zo er grond toe bestaat door eenzelfde arrest uitspraak te doen over meerdere zaken”. Samenvoeging kan worden bevolen telkens wanneer daartoe aanleiding bestaat in het belang van een goede rechtsbedeling. Een procespartij kan geen recht op samenvoeging laten gelden.

4.4. Het standpunt van de tussenkomende partij komt erop neer dat de samenvoeging zou moeten worden bevolen van zodra de zaken eenzelfde voorwerp hebben. Om uit te maken of er grond bestaat om tot samenvoeging over te gaan, moet worden beoordeeld of zulks de goede rechtsbedeling dient en daarbij moet niet alleen het voorwerp van de beroepen in acht worden genomen, maar bijvoorbeeld ook de stand van de procedure en de vraag welk belang de verzoekende partijen in de verschillende zaken nastreven.

4.5. Het loutere feit dat “de zaken zijn gericht tegen dezelfde beslissing en zijn gesteund op eenzelfde middel” en/of dat beroepen gericht zijn tegen hetzelfde bestreden besluit en “dezelfde tussenkomende en verwerende partijen kennen” vormen op zichzelf geen voldoende grond om door eenzelfde arrest uitspraak te doen over deze beroepen. Er is niet aangetoond dat de samenvoeging van deze beroepen in het belang is van een goede rechtsbedeling. Er moet immers worden vastgesteld dat de voornoemde zaken afzonderlijke beroepen tot nietigverklaring betreffen, waartussen er belangrijke verschillen zijn (randnr. 4.2) en die afzonderlijk kunnen worden behandeld. Daarenboven wordt in de zaken A. 200.255/XV-1.522 en A. 200.276/XV-1.526 de procedure in het Frans gevoerd en wordt de procedure in de onderhavige zaak in het Nederlands

gevoerd, zodat de voeging een verwijzing naar de tweetalige kamer zou noodzaken wat, in onderhavig geval, een onnodige procedurale complicatie inhoudt. Derhalve wordt de vraag van de tussenkomen partij afgewezen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 209.862 van 20 december 2010.

De verzoeker voert aan dat de Raad van State in het vernietigingsarrest nr. 209.862 enerzijds voor recht heeft gezegd dat de vergunningsaanvraag in het Nederlands had moeten worden opgesteld en, anderzijds, dat de beslissing met betrekking tot de vergunningsaanvraag eveneens in het Nederlands had moeten worden opgesteld.

De schending van het gezag van gewijsde is er volgens de verzoeker in gelegen dat de gemachtigde ambtenaar opnieuw uitspraak doet over dezelfde, in het Frans opgestelde, vergunningsaanvraag en dit opnieuw door middel van een in het Frans gestelde beslissing.

5.2. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat in het bestreden besluit meermaals uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verleende vergunning uitsluitend betrekking heeft op dat deel van de projectaanvraag dat zich bevindt op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest.

Het vernietigingsarrest nr. 209.862 was volgens de verwerende partij gebaseerd op een andere feitenconstellatie. Nu het voorwerp van de stedenbouwkundige vergunning duidelijk omschreven is als enkel betrekking hebbende op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, wat tot gevolg heeft dat de geschonden geachte bepaling van de bestuursstaalwet niet langer van toepassing is, komt het gezag van gewijsde van het voornoemde arrest volgens de verwerende partij “niet langer in het geding”.

De verwerende partij voegt eraan toe dat de gemachtigde ambtenaar het voorwerp van de aanvraag niet heeft “geherkwaliceerd”. Hoogstens is er sprake van een interpretatie van de vergunningsaanvraag. Deze interpretatie is op basis van, enerzijds, de bevoegdheidsverdelende regels inzake stedenbouw en, anderzijds, de bedoeling van de vergunningsaanvrager, geheel verdedigbaar. Uit de complementaire aanvraag die is gedaan bij de bevoegde autoriteiten in het Vlaamse Gewest, blijkt dat het de bedoeling van de tussenkomende partij is geweest de aanvraag slechts betrekking te laten hebben op die werken die zich situeren op het Brusselse grondgebied. Waar de Raad van State zich in het voornoemde arrest genoodzaakt zag aan te nemen dat de vergunning betrekking had op het gehele door de tussenkomende partij vooropgestelde project, heeft de gemachtigde ambtenaar thans alle twijfel op dit vlak weggenomen door duidelijk het voorwerp en dus ook de draagwijdte van de vergunning te definiëren.

De verwerende partij voegt er, voor zoveel als nodig, nog aan toe dat de Raad van State niet bevoegd is om het feitelijk onderzoek dat door de vergunningverlenende overheid wordt gevoerd, over te doen. Evenmin is de Raad van State bevoegd in de feiten te treden of de interpretatie die de vergunningverlenende overheid er aan geeft, in twijfel te trekken zonder dat hiertoe enige aanleiding is.

5.3.1. In haar verzoekschrift tot tussenkomst stelt de tussenkomende partij dat de interpretatie die de verzoeker aan het vernietigingsarrest nr. 209.862 geeft, manifest in strijd komt met andersluidende eerdere rechtspraak van de Raad van State, met name met het arrest nr. 17.830 van 19 oktober 1976. In dat arrest werd overwogen dat “de aanleg van een strook van de autoweg, indien de aanleg van die strook als een op zichzelf staande onderneming wordt uitbesteed, verschijnt als een aparte zaak die als zodanig moet worden gelokaliseerd, wat ook het tracé van de autoweg, in zijn geheel beschouwd, moge zijn”. Om een einde te brengen aan de rechtsonzekerheid die zou kunnen worden gecreëerd wanneer de Raad van State de interpretatie van de verzoeker zou volgen, vraagt de tussenkomende partij de voorliggende zaak door de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak te laten behandelen.

5.3.2. In haar memorie stelt de tussenkomende partij dat in het arrest van nr. 209.862 besloten werd tot een verkeerdelijk gebruik van het Frans omdat uit de vergunning bleek dat deze niet beperkt bleef tot het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest. Volgens de tussenkomende partij kon de in randnummer 3.2 bedoelde vergunning, met als voorwerp mede “de afbraak van het gebouw van de halte Linkebeek” inderdaad worden begrepen als een vergunning die niet alleen betrekking had op de uitvoering van vergunningsplichtige werken op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, maar ook op het grondgebied van het Vlaamse Gewest. In het voornoemde arrest is de Raad van State van die benadering uitgegaan.

Volgens de tussenkomende partij gaat het voorgaande echter geenszins op voor het in de onderhavige zaak bestreden besluit. In de nieuwe vergunningsbeslissing heeft de vergunningverlenende overheid op omstandig gemotiveerde wijze iedere onduidelijkheid betreffende de lokaliseerbaarheid van het voorwerp van de vergunning weggewerkt. In de bestreden beslissing wordt met name duidelijk aangetoond dat de stedenbouwkundige vergunning die wordt verleend betrekking heeft op (een aanvraag voor) werken die uitsluitend op het grondgebied van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad gelokaliseerd of lokaliseerbaar zijn, zodat op grond van de bestuurstaalwet de vergunning in het Frans diende te worden gesteld. Zelfs indien de aanvraag ruimer zou zijn geweest -quod non- mag de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest zich hoe dan ook niet uitspreken over het deel van het gebouw van de halte Linkebeek dat zich op het grondgebied van het Vlaamse Gewest bevindt. Minstens voor de gemachtigde ambtenaar betrof het aldus een zaak die uitsluitend in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad kon worden gelokaliseerd en alvast door hem in dit geval in het Frans moest worden behandeld.

De tussenkomende partij besluit dat de onderhavige zaak een essentieel verschil vertoont met een van de doorslaggevende motieven die aan het eerdere arrest ten grondslag lagen. “Door het gewijzigde voorwerp van de vergunning, is ook de ‘zaak’ waarover de voorliggende vergunning zich uitspreekt (en kon uitspreken) nu immers uitsluitend gesitueerd in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad”.

5.4. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert de verzoeker dat het bestreden besluit over dezelfde aanvraag uitspraak doet als het besluit dat door het arrest nr. 209.862 werd vernietigd. Er is dus geen sprake van een andere feitenconstellatie. Het voorwerp van de aanvraag wordt louter geherkwalificeerd “als exclusief gelokaliseerd in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad”.

5.5. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat zij allerminst aan herkwalificatie heeft gedaan. Uit de complementaire aanvraag die is gedaan bij de bevoegde autoriteiten van het Vlaamse Gewest blijkt dat het de bedoeling van de tussenkomende partij is geweest de aanvraag slechts betrekking te laten hebben op die werken die zich situeren op het Brussel grondgebied.

In ondergeschikte orde voert de verwerende partij nog aan dat zelfs indien de aanvraag in het Nederlands had moeten worden ingediend, hetgeen evenwel niet vereist is, dan nog verplichtte artikel 42 van de bestuursstaalwet tot het gebruik van het Frans. Immers het voornoemde artikel bepaalt niet dat de vergunningsbeslissing moet worden opgesteld in de taal waarin de aanvraag had moeten worden ingediend, doch wel in de taal die wordt gevraagd, dus de taal waarin de aanvraag is ingediend.

5.6. In haar laatste memorie ontwikkelt de tussenkomende partij een gelijkaardige argumentatie als in de hiervoor aangehaalde laatste memorie van de verwerende partij. De tussenkomende partij voegt er nog aan toe dat zelfs indien men zou aannemen dat de aanvraag in het Nederlands gesteld had moeten worden, men moet vaststellen dat die onwettigheid niet tijdig werd aangeklaagd of aangevochten door enige belanghebbende partij. De verwerende partij kon, als overheid, geen toepassing maken van enige exceptie van onwettigheid, des te meer omdat de beroepstermijn van 60 dagen reeds verstreken was.

Beoordeling

6.1. In het arrest nr. 209.862 van 20 december 2010 wordt het volgende overwogen:

“3.1. De tussenkomende partij dient op 25 oktober 2007 (datum van het ontvangstbewijs) bij het bestuur Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een in het Frans opgestelde stedenbouwkundige aanvraag in voor het uitvoeren van infrastructuurwerken (...)

3.2. Volgens het bij de voornoemde aanvraag gevoegde ‘algemeen situatieplan’ is het projectgebied voor het grootste gedeelte gelegen op het grondgebied van de gemeente Ukkel en voor een kleiner gedeelte, meer bepaald ter hoogte van het station Linkebeek, op het grondgebied van de gemeente Linkebeek.

Het bij de aanvraag horende plan van de ‘bestaande toestand - halte Linkebeek’ toont dat de grens tussen beide voornoemde gemeenten loopt door het bestaande stationsgebouw van de halte Linkebeek, waarbij het grootste deel van het gebouw gelegen is op het grondgebied van de gemeente Linkebeek. Het plan ‘toekomstige toestand-algemene inplanting-halte Linkebeek’ toont dat de aanvraag voorziet in de afbraak van het voornoemde stationsgebouw en het op die plaats aanplanten van bomen en struiken.

(...)

7.4. Krachtens artikel 39, § 1 van de bestuursstaalwet diende de tussenkomende partij zich voor haar aanvraag te gedragen naar artikel 17, § 1 van de bestuursstaalwet. Anders dan de voornoemde partijen aannemen is de betreffende aanvraag geen zaak die uitsluitend in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad gelokaliseerd of lokaliseerbaar is. Uit de gegevens van de zaak (randnr. 3.2) blijkt dat de zaak tegelijk in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad (gemeente Ukkel) en in het Nederlandse taalgebied (gemeente Linkebeek) gelokaliseerd of lokaliseerbaar is. Artikel 17, § 1, A, 2° van de bestuursstaalwet legt in dergelijk geval het gebruik van het Nederlands op.

7.5. Het taalgebruik van de verwerende partij bij het voorbereiden en het nemen van het bestreden besluit moet worden aanzien als taalgebruik in haar binnendiensten en taalgebruik bij het afgeven van een vergunning.

Zoals de verwerende en de tussenkomende partij erkennen onderwerpt artikel 32 § 1 van de wet 16 juni 1989 de verwerende partij aan artikel 39, § 1 van de bestuursstaalwet, dat op zijn beurt artikel 17, § 1, A, 2° van de bestuursstaalwet toepasselijk maakt. Om de hiervoor uiteengezette redenen (randnr. 7.4) legt die laatste bepaling in onderhavig geval het gebruik van het Nederlands op”.

6.2. Uit de met gezag van gewijsde beklede overwegingen van het arrest nr. 209.862 van 20 december 2010 blijkt dat, enerzijds, bij het voorbereiden, het opstellen en het indienen van de in randnummer 3.1. bedoelde aanvraag en de daarbij horende effectenstudie en, anderzijds, bij het voorbereiden en het nemen van het besluit dat uitspraak doet over die aanvraag, Nederlands moest worden gebruikt omdat die aanvraag betrekking heeft op een zaak die tegelijk in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad en in het

Nederlandse taalgebied gelokaliseerd of lokaliseerbaar is, in de zin van artikel 17, § 1, A, 2° van de bestuursstaalwet. Door te overwegen dat de zaak -zijnde de vergunningsaanvraag- uitsluitend in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad gelokaliseerd is, zodat het bestreden besluit in het Frans gesteld moet zijn, schendt het bestreden besluit het gezag van gewijsde van het voornoemde arrest.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat het enkele feit dat de in randnummer 3.1. bedoelde aanvraag betrekking heeft op het slopen van een gebouw dat voor het grootste deel in het Nederlandse taalgebied gelegen is, meebrengt dat de zaak mede gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in dat taalgebied.

Het middel is gegrond.

6.3. De partijen hebben niet de mogelijkheid om op grond van artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak te vorderen. Te dezen is er, gelet op hetgeen hiervoor werd gesteld, geen reden om in te gaan op het door de tussenkomende partij gedane voorstel.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 18 maart 2011 van de gemachtigde ambtenaar van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest waarbij aan de n.v. Infrabel de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend tot uitbreiding van lijn 24 naar vier sporen tussen de Vleeskersenstraat en de gewestgrens, het oprichten van een halte op het kruispunt van lijn 26 en het slopen van het gebouw van de halte Linkebeek.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien oktober 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens